

Καλώς όρισε, σαλιάρη,
μεις 'στης δίφης τήν καρμό,
πού με τή μακαριότητα
μας ζυγίζουν τόν νάρ.
Λιψυκνδρία, λιψυκνδρία, μά πάλυ σπουκιώστειαν
κρίνω τώρα τήν δευτέραν.

'Ερωγαν οι Τουρκαλάδες, και μεις έφησαν μιά βρώμα,
πού γιά χρόνους τών άγρών μα έλιπαινεται τό χόμα.
Της έλευθαρίας καμπάνα γιά τους Θεσσαλούς σηκώται,
βγαίνουν στρατια βαρβαρών, μπαίνουν οι πολιτισμένοι.

Κρίμα κρίμα 'στου πολέμου τήν πομπή και τας δαπάνας !...
τι ζεστοσιωπά κι 'αυτή,
της Τουρκίας οι στρατοί
δέν 'ντραπήκανε να φύγουν με θυρίους και παιάνας.

'Ολοι σκούζουν βάρβα βάρβα,
και φορούν παλιά κονκάρδα.

Κι 'ό Ρωμής, όπου σου κάνει και τόν πόλεμο κουρβί,
της άριδος του ταντόνι κι 'έλ' έπί 'ηλιά τή θίλι,
κι 'έτσι τώρα, Φασουλή,
'στόν 'Αναύθινο 'μίλι.

«Βασιλιά μου οι δοξάω, Βασιλιά οι μεγαλίω,
Βασιλιά μου κάνε τούτο, Βασιλιά μου κάν' έκαίνο,
της Συναλλαγής της στρούγγας δυνατά νά της βαρίσης,
σύ νά πάρης τό Κουβέρνο και νά δώσης σ' έλους θίσεις.»

Καλώς ήλθε με τόν ταύρο, Φασουλή μου φιογουρί,
μά δέν 'πρόβησαι νά σταίχε τήν κυρία σου 'όν 'Αγρίνι,
δυνατά νά ρητορίση και με χρία και ποδάρι,
νά φωνάξη, νά κωλλώση, νά γαη κωλλάξ κωυβάρια,
νά της δώσουν και νά δώση, και 'στό τέλος νά προταίνη
τό καλή, τό κροινολίνο του σερμού νά ξαναγίνη.

Σί φιλό, θαλασσοπόρο, πού μεγάλο παίξεις ρόλο
σάν τόν Βάσκο τόν Δι-Γέμα, σάν κι αυτόν τόν Μάρκο Πόλο,
'Ανοικτό τό κάθε σπήτι,
βασιλεύει τάξι τρέλλα,
πού θα λίσ 'στόν λωποδότη,
έκνοκτά σ' έρίνω κι 'έλα.»

Μά τόν ταύρο πάρε φόρα,
καλώς όρισε και τώρα
λιμαδόρος και λιγός,
μεις 'στών δρώσειν τους σάλου,
γιούχα της Συναλλαγής
πίς και σύ με τούσους έλλου,
πού φωνάζουν και φωνάζουν και παθαίνου πόυολίμου,
εργασθήμεν εργασθήμεν, λαμποριμους λαμποριμους.

Φ.—Καλώς οι 'βρηκα, Περικλή, μεγάλε πατριώτη,
κι 'έκουρασαν οι πόλεμοι και τών μαχών οι πρότοι,
κι 'άπάνω 'στήν κατάληψιν έγύρισα του Βάλου,
κι κουραλίδες έρωγαν και πην κατά διαβόλου,
'Ελλάς άνέστηκ εν νεκρόν, με Τούρκους καυεσάμενη,
και τώρα πλιόν μιά ζωή θα κάνης χερσαίμενη.

Δέν μ' άριό 'ή μάχη πλιόν, μήτε λόγγη, μήτε κι 'αίμα,
λόγγην έχω της Θεόδωρας τό σπινηροδύλον βλέμμα.

Θέλω δράσειν της ειρήνης, θέλω φρέσκο και δροσά,
και νά 'βρίσκω πότε πότε τόν παππού 'στήν Κηρισσά.

Ό θωρακφόρος 'Αγγελ εις τους κορκακας έφρέτω,
μά κι 'έγω, βρι Περικλήτο,
ισ'όλιγον από τώρα παύω του 'Ρωμίου' τό φύλλο,
κι 'έλα νά μου δώσης ξύλο.

Προκήρυξις του Φασουλή,
που ζέστη ηλόξ τόν πυροπολει.

Τέτα Φασουλής φωνάει 'στό φιλόμουσο κοινόν
και τό μισα και τ'άπίξω τών ιδόξων 'Αθηνών,
πός μ'αύταις της σκυλοκώσις έλος φλέγασι κι 'ανάδει
κι 'έπ'αυτό τό φύλλο τώρα γιά καρό καμπόσο παύει.
Λάτρετε τους 'Ελληνές του, και θα τους ελδοποιήση
πότε πάλι τήν παρλάτα του Ρωμίου θα ξαναγίση.

Κατάστημα πολύ σημαντικό,
τούσους τών 'Απόρων γυναικών.»

Τι πρώτος εργασις 'στό Ζάππειον έκαί !...
τήν διακρίνει τέχνη λαμπρά κι 'Ελληνική.
Κατάστημα γυλακίνον πτωχών παρθένων βίον,
άνταξιν τρώντι στεφάνων και βραδείων,
και συμπληρούται τώρα εικοσιπέντε χρόνοι,
πού της δουλειντας φτώχιας τους πόνους βαλασμάνει,
διό κι 'έπνευσθηώμεν με τούσας εργατριάς
άπάσας του Συλλόγου τας άνεγνεσι κυρίας.

Διάφορα κοινωνικά
κι 'όλίγα φιλολογικά.

Κι 'ό Ρωμής μετ' τών έλλων ένα δάφνιο κλαδί
'στόν Καμπούρολο προσηρί, τόν Δημήτρη έπλαδή
τορτάσαντα 'στου Κλείν έπαίσιος τούσων πόνων
δράσιν πολυμόρφου τέχνης άίσιος και πίντε χρόνω,
κι 'έλην του τήν εργασιαν τήν άνέπτυξ' εν όλιγοις
ποιήτης στερωμώμιος, ό Γεώργιος Στρατήγις.

«Οι Κρήτες μου, βιβλίον όπου θα κάρη πρότον
του Γράννη του Δαμβέργη, λογάδος εν τών πρώτων.
Γλώσσης κι 'ιδίας κάλλος συναμιλλάτ' έξ'ισού
κι 'ά δέξ' αποδοται της μέριμνας τής έπίσευ.

Τς 'Ελλέδος και της Ρώμης περιπούδουτος μελίτη
του Κουλάξ, σπουδίως Γελλόμ, πού πολλά κείνα προσέτι,
και μεταφραστής έκαίνης γλαφυρός και πανδαήμων
ό νεκρός άριστοτήγις κι 'άληγορήνότης Φιλήμων.

Κι 'ό Φασουλή, ή του 'Ρωμίου' ζυλίνη κορυφή,
συγγάριος τους εθύφρονας πολιτας της Χαλκίδος,
πού τών 'Καιρών' άθήωσαν τόν Πίτρον καμψηρά,
εργάτην πολυεπίπτον μαρτυρικής γραφίδος.

Του ΡΩΜΗΟΥ μας τό Γραφειον, έλο μέτρα και ρυθμός,
'στών Πινακωτών τών δρόμων, δεκαπέντε άριθμός.